

Adrià, Margarida eta lokatz-nahaspila handia

Baziren behin, beti abenturarako prest zeuden bi anai-arreba. Hiru urteko Adriàk eguzkia bezala distiratzen zuen izarrez estalitako pijama zeraman. Lau urteko Margaridak nahiago zuen puntutxoz betetako soinekoa, hosto txikiak dantzan ariko balira bezala.

Goiz eguzkitsu batean, amak besarkatu eta samur esan zien: “Parkean jolastera zoaztenean, gogoratu: arropa garbia zoriontsua da”. Baina Adrià eta Margarida oso pozik zeuden aurrean zuten egun perfektuagatik.

Parkea mundu magikoa zen. Lehenik, putzu handienak aurkitu eta etengabe salto egin zuten bertan. Txip! Txip! Txip! Lokatza nonahi zipriztindu zen, arropa marroiz margotuz. Gero, pintzel magiko batzuk (hostoak zituzten adarrak) aurkitu eta lurrean margotzen hasi ziren. Orban berde, hori eta gorriak agertu ziren haien arropetan, magiaz bezala.

Nekatu zirenean, parkeko muino berdeenetik behera biraka jaistea erabaki zuten. Biraka eta biraka! Belar freskoak bere marka berdeak uzten zituen nonahi. Bat-batean, Margaridak bere buruari begiratu zion eta begiak zabaldu zitzaizkion harriduraz.

“Adrià!” oihu egin zuen, beldurtuta. “Begira guri! Lohizko munstroak dirudigu…!”

Adriàk bere izarrei begiratu zien, orain marroiak eta berdeak, eta aurpegi txikia zimurtu zitzaion kezkaz. “Amak esan zigun arropa zaintzeko”, xuxurlatu zuen.

Une horretan, txilin-hots leun bat entzun zuten. Maitagarri oso berezi bat agertu zen zuhaitz baten atzetik. Plastikozko poltsekin egindako mantala zeraman eta makila bat zeraman… zurezko koilara bat zena!

“Ai, ai, ai!” esan zuen Birziklapen Maitagarriak. “Oso ondo pasatu duzuela ikusten dut, baina zuen arropak beste istorio bat kontatzen du”.

Haurrek burua makurtu zuten, baina maitagarriak jakinaren gainean irribarre egin zuen. “Ez kezkatu. Denak du konponbidea. Ba al zenekien arropa zikina ez dela botatzen? Eraldatzen da!”

Bere makila-koilara ukitu batekin, zaintzearen magia erakutsi zien:

Lehenik, oso zikinduta zeuden arropak galtzerdi zaharretatik bereizi zituzten.

Ondoren, maitagarriaren laguntzarekin (eta amaren magia pixka batekin), garbigailua abesten hasi zen: “Burbuilak, burbuilak, etengabe garbitzen”.

Azkenik, gauzarik magikoena: galtzerdi zaharrak bi trapu-panpina dibertigarri bihurtu ziren, bakoitzarentzat bana.

Hurrengo goizean, eguzkia leihotik sartu zenean, Adriàk eta Margaridak beren pijama eta soineko gogokoenak garbi eta distiratsu aurkitu zituzten, zoriontasunaren banderak bezala zintzilik. Eta

jostailu-saskian, trapu-panpina berriak irribarre egiten ari zitzaizkien.

“Arropak gehiago irauten du zaintzen badugu!” esan zuen Margaridak, bere panpina besarkatuz.

“Eta gauza zaharrak berriro berriak izan daitezke!” gaineratu zuen Adriàk.

Egun hartatik aurrera, Birziklatze Maitagarriaren ikasgaia beti gogoratu zuten. Eta putzuetan saltoka eta adarrekin margotzen jarraitu bazuten ere, orain bazekiten hurrengoa etorriko zela… zaintzaren magia!